Sumonyi Zoltán

A kiürült éden

Kataáng Mihály ifjúsága

folytatás

A NEGYEDIK BARLANGKÉP

27.

A kép homályos. Alkonyat van,
vagy árnyékot a sűrű lomb vet?
Egy pad az ősi skóla-parkban,
a padon éppen ketten ülnek.
Egy nadrág és egy szoknya látszik,
rézsut vág a lemenő nap,
s hogy ki az egyik, ki a másik
rejtekén az alkonyatnak,
azt még Kataáng is csak sokára
fejtette meg, mikor magára
ismert a régi mozdulatról,
hogy ő karol valakit jobbról,
pontosabban, hogy jobb karjával
lazán fog át egy árnyfedett
vékony derekat, vagy egy vállat,
amit az alkony rejteget.

28.

De mért csak itt, miért csak este?
Nem volt idő rá reggel óta?
Vagy még előző reggel óta,
üres vonatfülkét keresve?
Vagy nem volt nyolc-tíz hónap óta
idő arra, hogy: megszeresse?
nem is, csak épp hogy felfedezze,
hisz egy csoportban, s napra nap
együtt a tanórák alatt.
És most is mért, hogy rejtekezve
ülnek az árnyékos padon,
amíg egy-két új pár dúdolva
kószál a bokros partokon.

29.

Igen, ezt most se tudja még Kataáng.
Igaz, ez a lány októberre
érkezett csak az egyetemre,
s belengte rögtön sok talány:
Vidéki? Pesti? Mert a lányok
mind más-más városból valók,
s *„vigyázzál jól magadra, Pest
tudjad, hogy feketére fest”*
hozták az útravalót.
Ez meg pesti volt, mégse Pesten
járta a középiskolát.
Ott is kitűnt, ha nem köpenyben:
olasz cipők, olasz ruhák?
Azaz, hogy *itt*, mert itt tanult, és
épp itt lazít az évfolyam.
Ezért köszöntgetik az utcán
volt tanárai boldogan.

30.

De mindezek csupán a lányok
fejében üthettek szöget.
A fiúkban milyen talányok,
mily tartózkodás lehetett?
Mért udvarolni neki el se kezdtek?
Mert úgy hitték, megközelíthetetlen?
De akkor, ott, Kataŋ – ó, kéklő estek! –
karonfogta az ősi skóla-kertben.

És ültek ott a padon alkonyattól,
és ültek ott egészen hajnalig.
És másnap már kart karba fűzve mentek
a Nagykönyvtártól a nagy templomig.